

Václav Bělohradský

07.01.1999

filosof a sociolog

* 17. ledna 1944, Praha

Významný český filosof a sociolog, který od roku 1970 žije v Itálii a po roce 1989 působí střídavě vedle této jihoevropské země též v Česku, je řazen k postmoderním myslitelům.

Narodil se na Vinohradech, rodina později bydlela na Žižkově. „*Jednou bude ze Žižkova pražský Montmartre, kde umělci, studenti, intelektuálové a antikonformisté všeho druhu najdou azyl před novoestablishmentem devadesátých let,*“ řekl.

Byl vášnivý cyklista a hráč košíkové. Při středoškolských studiích měl štěstí na liberální gymnázium. V posledním ročníku byli ale sloučeni s tvrdě komunistickou střední školou na Sladkovského náměstí a nikdo okolo něj nedostal doporučení na vysokou školu. Odešel tedy na stavbu v Kralupech, aby si polepšil kádrově, a po roce se skutečně dostal na univerzitu. Zapsal se do kurzů italštiny. V roce 1966 se mu podařilo získat tříměsíční stipendium na univerzitu v Janově. Na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze vystudoval češtinu a filosofii. Rigorózní práci o markýzi de Sade obhájil v roce 1969.

V tomtéž roce si znovu zažádal o stipendium do Janova, kam odjel. O něco později ho následovala i manželka Alenka. V Itálii nakonec oba zůstali. Bělohradský působil na Filozofickém institutu v Janově, od roku 1973 byl tamtéž profesorem sociologie. V Itálii se setkal s anarcholiberalem Dariem Stafou, se kterým založil nakladatelství Škorpión.

V zahraničí spolupracoval s českými exilovými časopisy a nakladatelstvími a českým disentem. Byl

signatářem Charty 77. Svá díla vydával nejdříve v Itálii, později v českých exilových nakladatelstvích.

V Česku začal působit v roce 1989, je profesorem na Fakultě sociálních věd UK v Praze a profesorem politické sociologie na univerzitě v Terstu.

Několik citací Václava Bělohradského:

„Doba se tak rychle mění, že životní zkušenosti starších lidí začínají být na obtíž.“

„Člověk je rušivý element každé organizace.“

„Demokracie má tři nepřátele. Za prvé náboženský fundamentalismus, který nepřipouští jiné než doslovné čtení posvátného textu. Druhým nepřítelem je nacionalismus, který podřizuje svobodu řeči mýtu o společném původu obyvatel státu. Třetím nepřítelem je expert, jehož názor se postupně stává jedinou zárukou legitimacy zákonů. Tato redukce legitimacy zákonů na názor experta ohrožuje dnes demokracii nejvíce.“

„Opakovat se je stále snadnější a myslet je stále těžší.“